

LESZEK HAJDUKIEWICZ

 <https://orcid.org/0000-0003-4971-2650>

Krzysztof Stopka

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

Leszek Hajdukiewicz urodził się 24 stycznia 1924 roku w Krakowie jako syn Ludwika, artysty malarza, i Eugenii (Genowefy) z domu Augustyn. Jego ojciec (zm. 1946) był przed wojną urzędnikiem w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie, członkiem Polskiej Partii Socjalistycznej, a po wojnie referentem kultury i sztuki w starostwie w Oleśnicy. Matka pracowała jako szwaczka, przed wojną w Państwowych Zakładach Umundurowania, w czasie wojny w wytwórni prywatnej, później zaś w Wytwórni Ubrań Roboczych. Od 1930 roku rodzice pozostawali w separacji. Z tego powodu L. Hajdukiewicz i jego brata Jerzego utrzymywała tylko matka. W 1936 roku ukończył sześć klas Szkoły Powszechnej imienia Jana Kantego w Krakowie i złożył egzamin wstępny do Państwowego Gimnazjum imienia Króla Jana III Sobieskiego. Do wybuchu wojny w 1939 roku ukończył trzy klasy.

Pierwsze dwa lata okupacji niemieckiej spędził u krewnych na wsi. Do Krakowa powrócił w 1941 roku i podjął pracę w Zarządzie Miejskim w Krakowie – w Zakładzie Czyszczenia Miasta (sporządzał listy płac i prowadził registraturę). W tym samym czasie uczył się w zespołach tajnego nauczania, realizując program IV klasy gimnazjalnej, a następnie liceum humanistycznego. Egzamin maturalny zdał w grudniu 1943 roku przed Państwową Komisją Egzaminacyjną Tajnego Ośrodka nr 5 w Krakowie. Po wyzwoleniu miasta zapisał się na Uniwersytet Jagielloński (w styczniu 1945 r.), ale już w lutym został wcielony do oddziałów zapasowych II Armii Wojska Polskiego, do dywizjonu artylerii 10. Pułku Piechoty, gdzie przebywał od marca do maja. Po kapitulacji Niemców, od czerwca do września 1945 roku, odbywał kurs w szkole podoficerskiej (kanonier), a od października 1945 do stycznia 1946 roku pracował jako szef kancelarii sztabu artylerii 4. Dywizji Piechoty WP. W styczniu 1946 roku z nadania dowódcy dywizji otrzymał radziecki medal „Za zwycięstwo nad Niemcami w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej” (*Za pobiedu nad Germaniej v velikoj otečestvennoj vojne*).

Po demobilizacji, od lutego do maja 1946 roku, pracował w Zarządzie Miejskim, jednocześnie studiował na Wydziale Prawa UJ. Szybko jednak zmienił kierunek i w roku akademickim 1946/1947 rozpoczął studia w Sekcji Historycznej na Wydziale Humanistycznym UJ, utrzymując się ze stypendium Ministerstwa Oświaty

i dorywczych prac zarobkowych (korepetycji, tłumaczeń, korekt). Uczęszczał między innymi na wykłady Jana Dąbrowskiego, Władysława Semkowicza i Henryka Barycza, a także na seminaria z nauk pomocniczych historii W. Semkowicza oraz z nowożytnej historii oświaty i szkolnictwa H. Barycza. Ze wszystkich przedmiotów otrzymał na egzaminie oceny bardzo dobre. Działal też w Kole Historyków Studentów UJ, pełniąc funkcję wiceprezesa naukowego. Pracę magisterską pisał pod kierunkiem profesora Barycza. Po złożeniu ostatecznego egzaminu i przyjęciu pracy przez profesorów Dąbrowskiego i Hulewicza otrzymał magisterium filozofii w zakresie historii w grudniu 1950 roku. W sierpniu tegoż roku zawarł związek małżeński z Haliną z domu Żurek.

Pracował w Bibliotece Jagiellońskiej jako nieetatowy wolontariusz (1 lutego–31 sierpnia 1950 r.), a następnie kontraktowy pracownik umysłowy (1 września 1950–31 kwietnia 1952 r.). 1 maja 1951 roku podjął współpracę z Redakcją Bibliografii Historii Polski przy Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Historycznego (praca przy bibliografii za lata 1935–1939). 1 maja 1952 roku otrzymał etat asystenta bibliotecznego z przydziałem do Oddziału Rękopisów BJ, gdzie pracował pod kierunkiem profesora Władysława Pocięchy. Tu zetknął się ze światem inkunabułów i starych druków, zdobywając umiejętności kodykologa i bibliologa. Opracowywał wstępne opisy katalogowe rękopisów (sygn. 6201-6236, 6238-6320), a także archiwa Wacława Aleksandra Maciejowskiego i Władysława Orkana. Nosił się wówczas z zamiarem opublikowania najstarszej księgi wypożyczeń biblioteki Collegium Maius (BJ, rkps 242), ale ostatecznie tego nie zrealizował. Zbierał materiały do pracy doktorskiej na temat historii Uniwersytetu Krakowskiego w latach 1794–1809. Od początku stycznia do końca czerwca 1953 roku współpracował przy weryfikacji Bibliografii Historii Polski za lata 1935–1939, tworzeniu bieżącej bibliografii historycznej oraz zleconych kwerendach archiwalno-bibliotecznych, ale już z Zakładem Dokumentacji Instytutu Historii PAN. Wówczas rozwinęło się u niego zamiłowanie do bibliografii, inwentaryzacji źródeł i pracy dokumentacyjnej. W 1955 roku praca magisterska L. Hajdukiewicza, zatytułowana *Krakowska szkoła zamkowa w latach 1510–1801*, została opublikowana w *Studiach do dziejów Wawelu* (t. 1, s. 203–348). Niemal w całości oparta była na źródłach rękopiśmiennych przechowywanych w Archiwum Kapituły Krakowskiej i Archiwum Metropolii Krakowskiej. W tym czasie L. Hajdukiewicz interesował się historią reformacji (dziejami krakowskiej gminy kalwińskiej) oraz stosunkami kulturalnymi Śląska z Polską w epoce odrodzenia (szkolnictwem Wrocławia w XVI w., wrocławskimi studiami Jakuba Wujka).

31 marca 1956 roku na własne życzenie zwolnił się z Oddziału Rękopisów BJ i od 1 kwietnia podjął pracę jako pomocniczy pracownik nauki w Zakładzie Historii Nauki PAN (od 1957 r. jako adiunkt), gdzie rozpoczął badania nad kulturą naukową w Polsce w dobie renesansu w ramach Zespołu Odrodzenia kierowanego przez profesora Barycza. W 1957 roku napisał obszerny artykuł na temat rozwoju myśli pedagogicznej Sebastiana Petrycego, uczonego krakowskiego okresu odrodzenia (Monografie z Dziejów Nauki i Techniki, t. 3, Wrocław 1957, s. 157–205). W styczniu 1958 roku Rada Wydziału Filozoficzno-Historycznego UJ – za zgodą Zakładu Historii Nauki i Techniki, gdzie był zatrudniony na etat – powołała L. Hajdukiewicza

na stanowisko adiunkta w Katedrze Historii Nauki i Oświaty kierowanej przez profesora Barycza. W 1959 roku rozpoczął współpracę z redakcją *Polskiego Słownika Biograficznego*, publikując od razu trzy biogramy (Błażeja Bazylego Goliniusza, Grzegorza Golińskiego, Szymona Gołkowica; ostatni biogram jego autorstwa – Stanisława Seliga – ukazał się w 1995 r.). Ogłosił także artykuł na temat historii szkół pińczowskich w latach 1586–1914 (*Z przeszłości szkół pińczowskich (1586–1914)*, „Przegląd Historyczno-Oświatowy” 1959, R. 2, s. 95–149). Ponadto zajmował się rolą książki w kulturze naukowej Polski okresu renesansu, polskimi związkami kulturalnymi z Bazyleą i Erazmem z Rotterdamu. Zamierzał opracować trzy monografie wielkich księgozbiorów (biskupa krakowskiego Piotra Tomickiego oraz profesorów Uniwersytetu Krakowskiego w XVI w. – Macieja z Miechowa i Stanisława Grzepskiego), które miał poprzedzać wstęp o rozwoju bibliotek i czytelnictwa naukowego w Polsce XVI wieku. 29 października 1960 roku obronił pracę doktorską *Księgozbiór i zainteresowania bibliofilskie Piotra Tomickiego na tle jego działalności kulturalnej* (Monografie z Dziejów Nauki i Techniki, t. 18, Wrocław 1961). Jej recenzentami byli profesorowie Antoni Knot i Kazimierz Lepszy. 29 października 1961 roku Rada Wydziału Filozoficzno-Historycznego dopuściła go do przewodu habilitacyjnego na podstawie rozprawy *Biblioteka Macieja z Miechowa* (Monografie z Dziejów Nauki i Techniki, t. 16, Wrocław 1960). Przewód habilitacyjny odbył się w tym samym dniu (habilitacja z historii nauki i oświaty została zatwierdzona 10 maja 1962 r. przez Ministra Szkolnictwa Wyższego). Wówczas oferowano mu stanowisko dyrektora Biblioteki Uniwersyteckiej we Wrocławiu i starano się o zatrzymanie go w Zakładzie Historii Nauki i Techniki PAN, gdzie był zatrudniony do 1961 roku, gdyż brakowało wolnego etatu docenta w Katedrze Historii Nauki i Oświaty UJ. W tej sytuacji profesor H. Barycz ustąpił mu stanowisko kierownika Archiwum UJ, które L. Hajdukiewicz objął jako docent etatowy (26 czerwca 1963 r.; 1 maja został powołany przez Senat UJ na to stanowisko, a od 31 maja był docentem etatowym). Jednocześnie jako adiunkt miał prowadzić zajęcia dydaktyczne w katedrze dla studentów historii i pedagogiki z dziejów szkolnictwa, kultury, archiwistyki, bibliografii, drukarstwa. W tym czasie na podstawie wykładu habilitacyjnego stworzył opracowanie o koloniach akademickich Uniwersytetu Krakowskiego (*Podstawy ideowe i organizacyjne kolonii akademickich Uniwersytetu Krakowskiego (1588–1773) (Stan badań – problematyka – postulaty)*), „Przegląd Historyczno-Oświatowy” 1963, R. 6, s. 137–200). W 1962 roku wyjechał na stypendium do Bazylei, gdzie przebywał od 15 czerwca do 30 grudnia. Interesował się wówczas metodologią badań naukowych w Europie XVII wieku, a zwłaszcza zagadnieniami syntezy i encyklopedii nauk.

Po powrocie do kraju podjął starania o przyznanie nowego lokalu dla Archiwum UJ. Jednostkę tę – w ślad za swym mistrzem, profesorem Baryczem – postrzegał jako placówkę naukowo-badawczą, a nie jedynie jako składnicę akt. Od 1964 roku nałożono na niego jako kierownika archiwum obowiązek prowadzenia Kroniki UJ (od 1961 r. współpracował przy jej wydawaniu z H. Baryczem i K. Mrozowską). Przygotowywał też studium „U początków historiografii uniwersyteckiej (Z dziejów kształtowania się świadomości historycznej w Uniwersytecie Krakowskim od XV do XVIII wieku)” (nieopublikowane). W 1966 roku ukazał się tom I historii

Biblioteki Jagiellońskiej (J. Zathej, A. Lewicka-Kamińska, L. Hajdukiewicz, *Historia Biblioteki Jagiellońskiej*, t. 1: 1364–1775, red. I. Zarębski, Kraków 1966), w którym L. Hajdukiewicz opracował obszerną część *Biblioteka Jagiellońska w latach 1655–1775* (s. 275–426). W 1967 roku zredagował tom *Bibliografii piśmiennictwa do dziejów Uniwersytetu Jagiellońskiego* autorstwa H. Lipskiej i K. Tatarowicz. W 1968 roku w zbiorze *Kraków stary i nowy* (red. J. Bieniarzówna) opublikował artykuł *Czasy renesansowej świetności* (s. 89–184). Wydał także bibliografię prac profesora H. Barycza za lata 1923–1966 (Studia i Materiały z Dziejów Nauki Polskiej, seria A, z. 12, Warszawa 1968, s. 11–44). Przygotował „Zarys dziejów szkolnictwa polskiego w wiekach średnich (XI–XIV wieku)”, syntezę o charakterze podręcznikowym, z ujęciem problemu na tle szeroko potraktowanej kultury umysłowej. Rozprawa okazała się jednak zbyt obszerna i ostatecznie nie ogłoszono jej drukiem. 15 marca 1968 roku Rada Wydziału Filozoficzno-Historycznego wystąpiła z wnioskiem o nadanie mu tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego, ale sprawa nie była procedowana ze względu na sytuację polityczną w kraju. 1 lipca 1968 roku jego docentura etatowa została przeniesiona z Archiwum UJ do Katedry Historii Nauki i Oświaty (następnie do Zakładu Historii Oświaty i Kultury). Pod jego redakcją ukazał się też informator – *Wyższe uczelnie Krakowa*, do którego sam opracował tekst o UJ. Pracował nad czytelnictwem w Polsce XVI–XVII wieku, stosunkami kulturalnymi Polski z Flandrią, Francją i Szwecją. W 1970 roku został przyjęty do Rady Naukowej PSB. W tym też roku deklarował zajęcie się nową krytyczną edycją *Album studiosorum* i starał się nawiązać kontakty „z odpowiednim zespołem uniwersytetu w Bratysławie, aby wspólnie wyjaśnić pewne problemy w podjętym studium nad młodzieżą słowacką w UJ od XV–XX w.”¹ W 1971 roku wziął udział w sesji naukowej zorganizowanej w Krakowie z okazji 500-lecia urodzin Erazma z Rotterdamu (*Erazm z Rotterdamu w opinii polskiej XVI–XVII w. [w:] Erasmiana Cracoviensia, „Zeszyty Naukowe UJ. Prace Historyczne”* 1971, z. 33, s. 55–85). Starania o nadanie tytułu profesorskiego posunęły się naprzód, gdy 18 lutego 1972 roku Senat UJ wystąpił z odpowiednim wnioskiem na podstawie recenzji profesorów Barycza i Knota oraz opinii profesorów Włodzimierza Dworzaczka, Aleksandra Gieysztor, Karola Głombiowskiego, Włodzimierza Hubickiego, Bronisława Kocowskiego, Bogusława Leśniodorskiego, Bogdana Suchodolskiego, Janusza Tazbira i Waldemara Voisé. Tytuł profesora nadzwyczajnego nauk humanistycznych Rada Państwa nadała mu 21 maja 1973 roku. 1 czerwca 1973 roku został mianowany docentem etatowym w Instytucie Historii UJ. W tymże roku został również członkiem Komitetu Historii Nauki i Techniki PAN (do 1979 r.). W latach 1974–1979 Archiwum UJ zakończyło przyjmowanie dziesiątków tysięcy fascykułów akt senackich i wydziałowych, akt stowarzyszeń akademickich, dokumentów z zakładów i katedr, materiałów i korespondencji profesorów z lat 1952/1953–1973/1974, a zasób aktowy powiększył się do około 2000 metrów bieżących. L. Hajdukiewicz czuwał nad uporządkowaniem i inwentaryzacją zbiorów (*Inwentarze akt Wydziałów i Studiów UJ w latach 1849–1939* ukazały się dopiero po jego śmierci), zainicjował

¹ AUJ 30 Sprawy Zakładów Inst. Hist. UJ 1969/70 (pismo prof. Barycza do Instytutu Historii z 12 stycznia 1970 r.).

projekty badawcze („Rektorzy UJ 1364–1964”; „Tytuły, godności i wyróżnienia naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego XVIII–XX w.”; „Straty osobowe i materialne UJ podczas okupacji hitlerowskiej” i in.). Pierwotna koncepcja nowej edycji *Album studiosorum* przekształciła się w projekt nazwany przez niego *Corpus Academicum Cracoviense*. Miał to być słownik biograficzny bakałarzy, magistrów, doktorów i profesorów UJ w sześciu tomach. Sam zabrał się do przygotowania części staropolskiej (do 1780 r.). W latach 1974–1975 pod auspicjami Zakładu Historii Nauki i Techniki PAN ukazały się pod jego redakcją dwa tomy *Historii nauki polskiej (Historia nauki polskiej, red. B. Suchodolski, t. 6–7, Wrocław 1974–1975)*. W *Dokumentacji* w tomie 6 znalazło się ponad 1300 biogramów pracowników, miłośników i mecenasów nauki i kultury, które L. Hajdukiewicz opracował ze współpracownikami (na tym tle doszło potem do konfliktu o prawa autorskie). We wspomnianym tomie zamieszczono również indeks biograficzny tomów 1 i 2. W 1974 roku uczony współpracował przy organizacji wystawy z okazji 300-lecia Drukarni Uniwersytetu Jagiellońskiego (wstęp do katalogu). Pod jego i J. Hulewicza redakcją ukazały się *Studia z dziejów Drukarni Uniwersytetu Jagiellońskiego 1783–1974*. W 1975 roku wspólnie z Mieczysławem Karasiem, ówczesnym rektorem UJ, przygotował popularny zarys dziejów Uniwersytetu Krakowskiego (*Uniwersytet Jagielloński. Tradycje, współczesność, perspektywy*, wyd. 2, 1977), przetłumaczony na cztery języki (rosyjski, francuski, angielski, niemiecki). Był jednym z redaktorów książki pamiątkowej ku czci profesora J. Hulewicza (*Studia z dziejów oświaty i kultury umysłowej w Polsce XVIII–XX w. Księga ofiarowana Janowi Hulewiczowi*, Wrocław 1977). Zamieścił tam własny artykuł pod tytułem *Geneza i początki Polskiej Szkoły Nauk Politycznych w Krakowie* (s. 127–160). Od 1978 roku był jednym z polskich delegatów do International Commission for the History of Universities (CRE). Zredagował tom *Kopernik w oczach dawnej i współczesnej nauki* (materiały z konferencji z okazji 500. rocznicy urodzin Mikołaja Kopernika, zorganizowanej w Krakowie przez UJ i PAN 14–15 września 1973 r.), w którym zamieścił własny referat *Les traditions coperniciennes à l'Université de Cracovie* (s. 33–47). W 1978 roku doznał rozległego wylewu krwi i udaru mózgu, co znacznie osłabiło jego działalność twórczą i zmieniło na niekorzyść jego osobowość. W 1979 roku ukazał się przedruk jego dawnej pracy o szkołach pińczowskich (*Pińczów i jego szkoły w dziejach*, red. J. Wyrozumski, „Zeszyty Naukowe UJ. Prace Historyczne” 1979, z. 62, s. 95–161). Jesienią 1979 roku jako komisarz naukowy i autor scenariusza zorganizował wystawę historyczną „Uniwersytet Jagielloński w okresie okupacji hitlerowskiej 1939–1945” (w ramach obchodów 40. rocznicy aresztowania uczonych krakowskich). W 1980 roku, w okresie I Solidarności, w Archiwum UJ doszło do buntu części pracowników, którzy postulowali zmianę kierownika z uwagi na apodyktyczny styl zarządzania. Od 1980 roku L. Hajdukiewicz brał udział w sesjach na temat historii uniwersytetów europejskich organizowanych przez UJ z inspiracji M. Kulczykowskiego (1983, 1987, 1989). W 1981 roku, od 30 września do 30 listopada, przebywał na stypendium w Wolfenbütel (RFN), gdzie pracował nad rozprawą „Hermann Conring und Polen” (ostatecznie nie powstała), równocześnie zbierając materiały do historii kultury europejskiej w dobie baroku, ze szczególnym uwzględnieniem stosunków intelektualnych między Polską a Niemcami w XVI–XVII wieku.

W 1983 roku, z okazji nadania przez UJ doktoratu *honoris causa* papieżowi Janowi Pawłowi II, L. Hajdukiewicz przygotował zbiór dokumentów z Archiwum UJ związanych z uniwersyteckim etapem życia Karola Wojtyły. Do faksymiliów dokumentów zostały dodane wstęp i opracowanie jego autorstwa.

W 1984 roku został członkiem Komitetu Nauk Historycznych PAN, a jesienią tego roku (10–13 października) wziął udział w sesji naukowej zorganizowanej w Krakowie w 400-lecie śmierci Jana Kochanowskiego (referat: *Spoleczne aspekty mecenatu literackiego w Małopolsce w czasach Jana Kochanowskiego* [w:] Cracovia litterarum. *Kultura umysłowa i literacka Krakowa i Małopolski w dobie Renesansu*, red. T. Ulewicz, Wrocław–Kraków–Warszawa 1991, s. 117–141). Zaraz potem wyjechał do Wiednia na stypendium naukowe (16 października–17 grudnia), gdzie prowadził badania archiwalno-biblioteczne nad historią kultury umysłowej oraz historią uniwersytetów XV–XVIII wieku w ramach projektu *Corpus Academicum Cracoviense*. W tym czasie został powołany do międzynarodowego zespołu autorów przygotowujących syntezę *History of the European Universities in Society*. W 1984 roku wydany został jego tekst dotyczący aresztowania uczonych krakowskich w 1939 roku (*Catalogue de l'Exposition. Université Jagellonne pendant l'occupation hitlerienne (1939–1945)* [w:] *Universities during World War II*, eds. J. Buszko, I. Paczyńska, „Zeszyty Naukowe UJ. Prace Historyczne” 1984, z. 72, s. 565–607). W 1985 roku ukazał się w języku francuskim jego zarys dziejów Uniwersytetu Krakowskiego od średniowiecza do oświecenia (*Du Moyen Age aux Lumières* [w:] *Sonder le passée a la recherche de l'Université / Interrogating the Past: In Search of the University. CRE – Information*, New series, nr 69, 1st Quarter 1985, Geneve 1985, s. 119–137; osobne wydanie: *Université de Pologne 1364–1982*, red. K. Mrozowska, Warszawa–Kraków 1988, s. 7–25). W 1986 roku do katalogu wystawy w Schallaburgu (Niederösterreichische Landesmuseum) poświęconej Polsce w czasach Jagiellonów (1386–1572) przygotował tekst na temat szkolnictwa i nauki w epoce jagiellońskiej (*Bildungswesen und Wissenschaft in der Epoche der Jagellonen* [w:] *Polen im Zeitalter der Jagellonen 1386–1572*, Hg. vom Amt der NÖ Landesregierung, Wien 1986, s. 77–85). Nosił się wówczas z zamiarem napisania historii UJ w latach 1850–1870 (niezrealizowana umowa wydawnicza z 1986 r.). W 1988 roku uczestniczył w międzynarodowej konferencji „Universitäten und Professoren. Die Migrationen der Hochschullehrer in Mittel-, Ost- und Südosteuropa vom 18. bis zum 20. Jahrhundert” w Klosterneuburgu w Austrii (21–23 czerwca), gdzie wygłosił referat na temat pierwszych austriackich profesorów na uniwersytecie w Krakowie w XIX wieku („Die erste österreichischen Professoren an der Jagellonischen Universität am Anfang des 19. Jahrhundert”). Pod koniec lat 80. sygnalizował prace nad historią stosunków Uniwersytetu w Helmsstedt z Polską i Polakami. Rozpoczął też współpracę z „Lexikon des Mittelalters” (opracował hasła: Grzegorz z Sanoka, humanizm w Polsce, Oleśnicki Zbigniew). Pod jego redakcją ukazało się ponowne opracowanie poświęcone akcji aresztowania profesorów krakowskich w 1939 roku (*Wyrok na Uniwersytet Jagielloński. 6 listopada 1939*, Kraków 1989), okruchy projektu archiwalnego „Straty osobowe i materialne Uniwersytetu Jagiellońskiego w czasie okupacji hitlerowskiej”. W 1992 roku opublikował artykuł na temat Archiwum UJ (*Das Archiv der Jagellonischen*

Universität in Krakau [w:] *Archivpraxis und historische Forschung. Mitteleuropäische Universitäts- und Hochschularchive. Geschichte, Bestände, Probleme und Forschungsmöglichkeiten*, Hg. K. von Mühlberger, Wien 1992, s. 62–79), bez wątpienia owoc kontaktów nawiązanych z Archiwum Uniwersytetu Wiedeńskiego podczas stypendium naukowego w Austrii. W tym samym roku ukazał się tekst o Uniwersytecie Krakowskim w okresie wczesnego odrodzenia *Die Krakauer Universität zur Zeit der frühen Renaissance* w opracowaniu zbiorowym *The Jagiellonian University in the Evolution of European Culture* (ed. J. Wyrozumski, Cracow 1992, s. 25–48). W 1993 roku minister Edukacji Narodowej powołał L. Hajdukiewicza na stanowisko profesora zwyczajnego z dniem 1 marca (pismo z 15 lutego). Uczony został też członkiem korespondentem PAU. W tym czasie – bez wielkiego powodzenia – próbował podjąć porzucone wcześniej studia czy skończyć długofalowe przedsięwzięcia. W 2004 roku ukazało się drugie wydanie dzieła Pliniusza *Historia naturalna* (wybór, tłum. i kom. I. i T. Zawadzcy), a w nim tekst L. Hajdukiewicza *Pliniusz w Europie* (wyd. 1, 1961). Uczony kierował Archiwum UJ do 30 września 1994 roku, to jest do przejścia na emeryturę.

L. Hajdukiewicz prowadził wykłady i ćwiczenia, a następnie seminaria z historii nauki, szkolnictwa i kultury dla studentów historii, archiwistyki, pedagogiki i bibliotekoznawstwa. Wypromował 31 magistrów. Na jego dorobek składa się około 150 pozycji z dziejów polskiej kultury umysłowej od XVI do XVIII wieku. Sam lub we współautorstwie opracował 103 biogramy do PSB. Pozostawił materiały do 12 000 biogramów bakałarzy, magistrów i profesorów (niedokończone z powodu choroby i jej konsekwencji) do przygotowywanego *Corpus Academicum Cracoviense 1400–1800*. Zmarł 11 września 1995 roku i został pochowany 15 września na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie (kw. LXV, rz. 2, gr. 27).

L. Hajdukiewicz był członkiem: Komitetu Nauk Historycznych PAN, Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN, Polskiej Akademii Umiejętności (członek korespondent), Związku Nauczycielstwa Polskiego, Polskiego Towarzystwa Historycznego, Stowarzyszenia Archiwistów Polskich (prezes Krakowskiego Oddziału), Rady Naukowej PSB, Komisji Nauk Pedagogicznych Oddziału Krakowskiego PAN, Rady Naukowej Biblioteki Akademii Nauk w Krakowie, komitetów redakcyjnych czasopism „Odrodzenie i Reformacja” i „Biuletyn Biblioteki Jagiellońskiej” oraz kilku komisji senackich UJ, między innymi Komisji Bibliotecznej (1972), Komisji Budowlano-Remontowej (1972), Komisji dla spraw Archiwum UJ (członek rzeczoznawca) (1973), Komisji do spraw Informacji i Dokumentacji (przewodniczący) (1973). Został odznaczony medalem „Za zwycięstwo nad Niemcami w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej” (1946), złotą odznaką „Za pracę społeczną dla miasta Krakowa” (1964), Złotym Krzyżem Zasługi (1971), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1973), Medalem Mikołaja Kopernika (1973), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1974), odznaką „Za zasługi dla archiwistyki” (1978), złotą odznaką „Za zasługi dla ziemi krakowskiej” (1983).

Bibliografia: Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego, sygn. Sp. 168; sygn. 30 Sprawy Zakładów Int. Hist. UJ 1969/70; DSO II, Teczka personalna prof. dr. hab. Leszka Hajdukiewicza;

[anonimowe], *Leszek Hajdukiewicz (1924–1995)*, „Acta Universitatis Jagellonicae”, t. 13, 1995, nr 1 (194), s. 20; A. Banach, *Leszek Hajdukiewicz (1924–1995)* [w:] *Złota księga Wydziału Historycznego*, red. J. Dybiec, Kraków 2000, s. 525–532; W. Bieńkowski, *Leszek Hajdukiewicz (1924–1995)*, „Odrodzenie i Reformacja w Polsce” 1996, t. 40, s. 166–169; J. Dybiec, *Leszek Hajdukiewicz (24 I 1924–11 IX 1995)*, „Kwartalnik Historyczny” 1996, R. 53, nr 2, s. 131–133; idem, *Leszek Hajdukiewicz (1924–1995)*, „Kwartalnik Historii Nauki i Techniki” 1996, R. 41, nr 2, s. 141–144; idem, *Leszek Hajdukiewicz (1924–1995)* [w:] *Historia wychowania w XX wieku. Dorobek i perspektywy*, red. T. Gumuła, J. Krasuski, S. Majewski, Kielce 1998, s. 141–143; U. Perkowska, *Leszek Hajdukiewicz (24 I 1924–11 IX 1995)*, „Archeion” 1997, t. 98, s. 346–348; J. Sondel, *Słownik historii i tradycji Uniwersytetu Jagiellońskiego*, Kraków 2012, s. 480–481; M. Zdanek, *Dzieło naukowe i bibliografia prac Leszka Hajdukiewicza*, „Odrodzenie i Reformacja w Polsce” 2015, t. 59, s. 221–247; K. Zwiercan, *Hajdukiewicz Leszek (1924–1995)* [w:] *Słownik biograficzny polskiej historii wychowania*, red. A. Meissner, W. Szulakiewicz, Toruń 2008, s. 276–283.